

Cẩm Chương Xanh Xin Đừng Tàn

Contents

Cẩm Chương Xanh Xin Đừng Tàn	1
1. Chương 1: Nếu Có Kiếp Sau. Tôi Nhất Định Sẽ Là Người Thân Của Em	1
2. Chương 2: Định Kiến	4
3. Chương 3: Lần Đầu Nhìn Thấy Một Con Người Khác Của Chính Đông	8
4. Chương 4: Nợ... Trả Ân	10
5. Chương 5: Trở Về Nhà	14
6. Chương 6: Làm Anh Trai Em	17
7. Chương 7: Là Cẩm Thông Hay Thương Hại?	20

Cẩm Chương Xanh Xin Đừng Tàn

Giới thiệu

Thể loại: Đầu đá công x Bất cần thụ, Ngược tâm, trọng sinh, 1x1, HE. Hà Ngạo Quân ở kiếp trước sinh hận trong lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-chuong-xanh-xin-dung-tan>

1. Chương 1: Nếu Có Kiếp Sau. Tôi Nhất Định Sẽ Là Người Thân Của Em

Tôi vẫn nhớ cái ngày mình gặp em, Chính Đông, cậu nhóc ngỗ ngược tóc mái để dài che đi đôi mắt, quần áo theo kiểu lòe loẹt học đòi mấy thằng con trai lêu lổng ngoài đường phố. Em 16 tuổi, người còm nhom, nếu không phải em ngay từ đầu đã trợn đôi mắt lên nhìn tôi thách thức, e rằng tôi đã chẳng tin em là con trai út của luật sư nổi tiếng.

Em có những nét không giống với luật sư Đường, không có đôi mắt sắc như diêu hâu, vàng trán rộng hay những nét góc cạnh nghiêm nghị. Làn da của em rất trắng, môi thật sự hồng lúc nói chuyện sẽ hơi chu lại, mũi cao sọc dừa và đôi mắt rất sáng. Tôi đoán em giống mẹ mặc dù tôi chưa bao giờ nghe em nhắc tới mẹ, cũng như chưa bao giờ nghe người kia nhắc tới vợ mình.

Ngày đầu tiên, em gặp tôi là bị ba mình bắt đi học gia sư. Phải rồi, tôi chính là gia sư của em. Trông thấy bố em xách cổ em từ trên xe mô tô xuống, lôi em tới trước mặt tôi, đẩy em ngồi xuống một chiếc ghế rồi bỏ đi. Lúc đó trông em rất tội nghiệp, như bị người ta đẩy vào chiếc ghế xét xử.

Tôi thật sự không tin trước khi luật sư Đường rời đi, còn dùng một chiếc còng tay khóa tay em lại vào tay vịn ghế và ném về phía tôi chỉ một câu:

– Tôi giao nó cho cậu. Tùy cậu dạy cho nó.

Lúc đó tôi còn không hiểu tại sao một người cha lại có thể đối với con mình như vậy, nhưng rất lâu về sau, tôi mới thực sự hiểu.

Lúc ấy, em nhìn tôi vừa thách thức vừa ngạo mạn mặc kệ tôi có là gia sư của em đi chăng nữa. Một sinh viên như tôi chẳng lấy thái độ đó của một cậu học sinh cấp 3 làm nhụt trí. Tôi lấy sách giáo khoa ra và làm đúng với phận sự của mình là dạy học.

Tôi giảng, em không nghe, tay không bị khóa lại chỉ nhip nhip xuống mặt bàn, y như thể em đang lạc trong thế giới riêng vậy.

– Khi tôi giảng, em cần phải chú ý mới được. Ba em mời tôi làm gia sư cho em.

Em nhếch mép cười, đôi mắt như ẩn như hiện đằng sau mái tóc lòa xòa trước trán.

– Ba tôi chỉ mời anh tới trông chừng tôi mà thôi.

– Kể cả thế. Tôi vẫn sẽ làm đúng nhiệm vụ của mình.

– Anh thật cứng nhắc. Ba tôi trả anh bao nhiêu?

Nghe em nói, tôi cứng họng. Tôi không thể trả lời em rằng ba em trả tôi rất nhiều tiền để “trông chừng” đứa con nghịch tử này của ông. Tôi cũng không thể trả lời em, tôi biết mục đích của ông ấy, nhưng tôi vẫn nhận lời vì tôi cần tiền. Một sinh viên năm hai như tôi không thể đi làm bất cứ đâu ngoài việc nhận dạy gia sư. Hơn thế ba em trả tôi gấp 4 lần những sinh viên đi dạy thêm khác, mà số tiền đó tôi còn có thể trả nợ cho gia đình mình, cũng đủ để bản thân tiếp tục đi học.

Em nói rất đúng. Nhưng tôi thậm chí ghét bỏ em chỉ vì em đọc ra được lòng dạ xấu xa, ích kỉ của tôi. Tôi thấy chỗ đầu gối của em một vết rách, vết thương ở nơi đó nhìn rất dữ tợn, một mảng quần bị nhuộm đỏ nhưng tôi không muốn quan tâm. Và dường như ngay cả em cũng không hề bận tâm tới vết thương nơi đầu gối của mình. Những ngày sau đó, tôi cứ đều đặn tới dạy học mà thực chất để trông chừng em. Em bị bố lôi như một thứ vật bỏ đi, bị đẩy xuống ghế như tội phạm, trên người dù có bao nhiêu vết thương cũng không ai quan tâm. Tôi chỉ lo giảng như một cái máy, còn em chỉ hua hua chiếc bút chì phác vài đường nét vô nghĩa trên giấy trắng.

– Anh không thấy mệt sao?

– Sao cơ?

Bất ngờ khi có một ngày em chủ động hỏi tôi nên tôi chưa kịp phản ứng lại.

– Tôi lại thấy mệt rồi.

Sau này tôi mới biết, ngày đó là ngày giỗ của mẹ em. Bố em đã quên, còn em bị trông chừng như một tên tội phạm, chẳng thể tới chỗ của mẹ.

Tôi lấy trong cặp hai miếng ego duy nhất, một miếng tôi bóc ra và dán lên vết thương trên trán của em. Miếng còn lại tôi để vào trong tay của em.

– Dù mệt nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục thôi.

Hình như lúc đó tôi có mỉm cười, sau này em từng nói em thích nụ cười ôn nhu của tôi khi ấy. Khi ấy chỉ vì bố em đã như lời hứa chuyển khoản tiền dạy học cho tôi nhưng em lại xem miếng ego của tôi như báu vật, giữ mãi ở trong túi áo.

Em vẫn bất cần, vẫn là nghịch tử bị ba lôi tới trước mặt tôi, và chính tôi cũng không nhận ra em thay đổi.

Sinh nhật thứ 18, em nói với cả nhà em thích tôi. Tôi khi ấy là sưng sốt, khó tin, gạt mạnh tay của em ra khỏi tay mình. Tôi cho rằng đấy là trò đùa quá đáng của em.

Tôi giận em sau ngày hôm đó. Buổi học tiếp theo, tôi cư xử với em như gia sư với học trò. Em nói tôi không tin hay sao? Em hôn tôi. Đầu tôi như thể bị đập mạnh vào một bức tường lớn. Tôi đẩy em ra.

Em hỏi cảm giác của tôi.

Tôi nói.

– Kinh tởm.

Tôi kinh tởm khi em chạm vào tôi, kinh tởm khi em hôn tôi, và thật sự tôi lúc đó hối hận vì sao mình lại nhận công việc này.

Khi em nói với mọi người ở lớp đại học của tôi: tôi là bạn trai của em. Cả trường đều biết chuyện của chúng ta. Mẹ tôi phải nhập viện vì huyết áp tăng, bố tôi nói rằng muốn từ bỏ tôi, tôi bị đám bạn trêu chọc. Lúc ấy, tôi hận em. Tôi tới và đánh em một trận. Đó là lần đầu tiên tôi sử dụng nắm đấm mà nạn nhân không ai khác lại là em. Em để cho tôi đánh, không chống trả, càng không nói một lời nào. Ba em cho tôi một khoản tiền để tôi bỏ rơi em. Và tôi thật sự đã bỏ rơi em.

Lần cuối cùng tôi đứng trước mặt em có lẽ là vành móng ngựa trước quan tòa xét xử. Tôi khi đó đã là một luật sư có nhiều tiền, có sự nghiệp, có vợ đẹp, con ngoan. Em không còn là cậu bé 16 tuổi khi trước. Em cao lên nhiều, nét mặt nam tính hơn, làn da vẫn trắng như trước kia, vóc dáng của người đàn ông trưởng thành không thể lẫn vào đâu. Chỉ riêng đôi mắt là không còn sáng như trước. Em đứng trước quan tòa, không cười, không nói, như một pho tượng bằng đồng vững chãi, hai tay bị khóa lại.

Bố em không tới. Còn tôi, là người sẽ phải gắn em vào tội giết người.

– Thừa quan tòa. Tôi có đủ chứng cứ để buộc bị cáo vào tội danh giết người. Bị cáo cùng vợ có quan hệ không tốt. Bị cáo là người đồng tính, lấy vợ chỉ nhằm che mắt thiên hạ. Nhưng khi bị cáo không thể đem lại hạnh phúc cho vợ. Cô vợ có người mình thích và muốn ly hôn với bị cáo. Nhưng bị cáo vì tài sản của gia đình bên vợ mà không chấp nhận ly hôn. Trong lúc tranh chấp với người tình của vợ, đã ra tay giết người kia. Quan tòa, tôi đề nghị đưa bị cáo ra xét xử để lấy lại công bằng cho người vô tội.

Quan tòa hỏi:

– Bị cáo Đường Chính Đông, bị cáo có lời nào muốn nói không?

Chính Đông hơi ngắc đầu, đôi mắt nheo lại nhìn tôi. Tôi không thể đọc ra cảm xúc trong mắt em. Đó có thể là ghét bỏ chằng, cũng có thể là hận. Tôi không biết vì ngay lúc đó tôi đã cúi đầu. Tôi không cả gắng lên khi em bị áp giải đi. Tôi không biết em đã nhận tội như thế nào.

Tôi chỉ biết tiếng chân của em gõ nhịp mãi trong tim của tôi, cho tới khi khuất dạng.

3 năm ở trong tù, em bị bệnh tim mà chết.

Tôi gặp vợ em trong đám tang. Cô ấy nói chính cô ấy mới là thủ phạm giết người. Em đã nhận tội thay.

– Vì sao?

– Tôi tưởng những người như anh phải tìm hiểu thật kĩ rồi chứ. ...Tôi muốn lấy hấn, nhưng hấn lại không chịu lấy tôi. Thậm chí tôi còn không biết hấn có một người vợ. Tôi giết hấn nhưng chính anh ấy là người đã gánh vác hết tội.

– Vì sao?

Tôi chỉ có thể hỏi.

– Vì anh ấy nói, anh ấy chỉ còn người thân duy nhất là tôi. Không yêu, nhưng là người thân của anh ấy.

Vậy nên, Chính Đông mới nhận hết tội về mình. Vì em cô độc trên thế giới này, vì em không có người thân, càng không có gia đình.

Không yêu, nhưng là người thân duy nhất của em...

Hà Ngạo Quân ơi Hà Ngạo Quân, mày đã sai thật rồi. Trong cuộc đời của mày, đã khinh bỉ một cậu trai 18 tuổi vì đã đem lòng thích mày, trong cuộc đời luật sư, mày lại đẩy cậu ta vào cái chết.

Mày thật đáng hận! Tôi cả nửa đời còn lại luôn sống trong dằn vặt như thế. Mỗi giấc ngủ, tôi đều nhìn thấy em, đều mơ thấy ánh mắt bình thần của em, nghe thấy tiếng bước chân của em nơi cuối trại giam.

Tôi sai rồi. Nếu có kiếp sau, nhất định tôi sẽ bù đắp cho Chính Đông.

Nếu có kiếp sau nhất định, tôi sẽ là người thân, là gia đình của Chính Đông. Tôi sẽ tìm em.

Tôi muốn trở về tìm Chính Đông, còn vì bí mật khác. Một bí mật mà tôi muốn chôn vùi.

2. Chương 2: Định Kiến

Tôi nhớ hình như hôm ấy vào tháng 12, Bắc Kinh có tuyết. Tuyết rơi rất dày bám trên cửa sổ, băng tuyết đóng băng trên những ngọn cây, bầu trời u ám. Những thân cây gầy khô thiếu sức sống giờ những nhánh cây khẳng khiu trông như những bóng ma đứng hai bên đường.

Tôi nhớ mùa đông hôm ấy, Chính Đông có tới tìm tôi.

Em vẫn không buông tha giấc mơ của tôi sao. Tôi biết mình đã hại em, đã vì tiền để buộc em nhận tội. Cả đời tôi đều xoay quanh tiền, danh vọng và vật chất. Tôi hại nhiều người, nhưng chỉ có em khiến tôi day dứt.

Tôi biết, đó có thể là đôi mắt của em đã theo tôi. Một đôi mắt ngạo mạn lúc ấy lại bình thản đón nhận, cô độc và u buồn tới vậy. Tôi trong đôi mắt của em giống như một kẻ tội đồ.

Ngày hôm ấy, em tới tìm tôi. Tôi không còn nhớ chi tiết nhưng em cũng nhìn tôi như vậy. Bất an và tự ti.

– Chính Đông à.

Tôi thốt lên, chỉ hi vọng em trong giấc mơ của tôi có thể tha thứ cho tôi, một Hà Ngạo Quân vì tiền, vì danh vọng,

– Chính Đông.

Em lùi lại, lưng em chạm tới mép của chiếc bàn đặt giữa căn phòng trọ nhỏ hẹp và bừa bộn của tôi. Bàn tay em bất ngờ chạm tới chiếc ly cà phê đặt trên mép bàn. Chiếc ly theo đà rơi xuống đất, tôi hốt hoảng giờ tay ra đỡ nhưng không kịp. Những mảnh thủy tinh cứa vào ngón tay của tôi.

Đau...

Khi mơ ta cũng có cảm giác đau sao?

Tôi nhìn em không hiểu. Em là mơ hay là thật. Tôi muốn chạm vào em.

Em liền rút người lại, hơi ẩm của em lướt qua đầu ngón tay của tôi. Khoảnh khắc ngăn ngủ nhưng tôi cũng cảm nhận được.

Là thật rồi. Em là thật. Nhưng sao tôi lại ở đây, trước mặt Chính Đông 18 tuổi. Chính Đông của ngày hôm ấy.

Tôi soi mình trước gương. Không phải Hà Ngạo Quân một ông già nhăn nhoe yếu ớt, mà là Hà Ngạo Quân tuổi trẻ và sức sống tràn đầy. Là tôi thật sao?

– Chính Đông, đây là.

– Thầy, em đã làm phiền.

Chính Đông trả lời. Giọng em hơi khàn khàn.

Nhưng em lại gọi tôi là thầy. Chính Đông 16 tuổi xem mọi thứ chẳng vừa mắt, xem một Hà Ngạo Quân là kẻ cứng nhắc, vậy mà bây giờ trước mắt tôi lại có thể gọi tôi là thầy.

“Thầy, em đã làm phiền”.

Chuyện gì đã xảy ra vào hôm ấy. Tôi không nhớ gì cả.

Tôi nhìn em, một Chính Đông không giống trong trí nhớ của tôi. Một Chính Đông mặc trên người chiếc quần jean cũ, áo sơ mi trắng giản dị. Chỉ đáng tiếc, chiếc áo sơ mi trắng bị lấm bẩn, ngả sang màu vàng, cổ áo hơi nhăn, để lộ ra vùng cổ trắng. Tôi đứng hình khi nhìn thấy một vết bầm trên cổ em. Nếu là Hà Ngạo Quân lúc trước sẽ chẳng hiểu đó là gì, nhưng tôi đã là một ông già gần 80 tuổi, lẽ nào lại không nhìn ra đó là dấu hôn. Nhận ra ánh mắt của tôi, em kéo lại cổ áo, rồi bước nhanh về phía cửa, trước khi tôi kịp ngăn lại.

– Chính Đông. Chờ đã.

Em không hề nghe tôi gọi.

Tôi không thể đuổi theo em xuống tới chân cầu thang. Tôi chỉ có thể gọi cho ba em, luật sư Đường nhưng cũng chẳng mấy hi vọng ông ta để ý tới con trai mình. Nhưng tôi cần biết ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Tại sao em lại tới tìm tôi? Tại sao em lại chạy đi với ánh mắt lảng tránh như vậy?

Tôi quả thật không nhớ ra.

Quả nhiên, luật sư Đường chẳng mấy quan tâm, ông chỉ bảo Đường Chính Đông nếu gây ra chuyện thì đừng trách ông ác.

Đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng vô cùng. Chính Đông có thể đi đâu? Thật tiếc kí ức của tôi lúc hai mấy tuổi chỉ có chán ghét, ghê tởm em và lần gặp cuối đầy ám ảnh trước vành móng ngựa.

Tôi không biết bạn bè của em, tôi không biết gì về người thân của em. Tôi càng không biết em thường đi tới những đâu.

Cuộc sống của Hà Ngạo Quân hai mươi hai tuổi chỉ biết có chính bản thân mình.

– Bác có thể cho cháu địa chỉ trường của Chính Đông không ạ? Cháu cần tới gặp cậu ấy.

Luật sư Đường tuy lầy lăm lã nhưng tôi thuyết phục rốt cuộc đã đồng ý.

Tôi tới trường em, thì cô giáo chủ nhiệm của em nói cả tuần nay đều không thấy Chính Đông đi học. Cô giới thiệu một người bạn của Chính Đông cho tôi, tôi đành phải đưa cho cậu ta số điện thoại của mình và hẹn nếu có tin gì về Chính Đông nhớ báo cho tôi đầu tiên.

Đêm hôm ấy, tôi biết tin Chính Đông gây tai nạn.

Tôi không biết lý do vì sao mình lại trở về thời điểm hai hai tuổi. Tôi không biết tại sao ông trời lại cho tôi gặp lại Chính Đông một lần nữa. Có thể ông trời cũng muốn tôi bù đắp cho em. Có thể ông trời cho tôi cơ hội để sửa sai. Tôi nhất định sẽ không phạm sai lầm của kiếp trước.

Chính Đông gặp tai nạn. Tôi không nhớ rõ Chính Đông của kiếp trước có gặp tai nạn hay không. Bởi một thay đổi nhỏ của tôi cũng có thể đảo lộn trật tự của quá khứ.

Nếu ông trời cho tôi trở về, nhất định sẽ không quá tàn nhẫn. Nhất định em không sao.

Chính Đông gặp tai nạn khi đưa mô tô, xe của em vỡ tan nát dưới gầm chiếc xe tải. Em bị gãy xương sườn, và dập lá lách, gãy tay và đầu bị choáng. Chính Đông hôn mê suốt ba ngày ba đêm. Tôi luôn túc trực bên em, chờ tới khi em tỉnh lại.

Một buổi sáng, em chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy tôi ngồi bên giường bệnh, ánh mắt không giấu nổi sự sốt.

Miệng em phải đeo bình thở oxy nên không thể nói được. Tôi chỉ có thể xoa đầu em, máng cũng không nỡ:

– Tên gốc này. Sao lại đưa mô tô rồi. Không sợ ba em sao?

Nhắc tới ba, em hơi nhìn xung quanh, ánh mắt tìm kiếm. Đột nhiên, tôi thấy em rất giống một đứa trẻ đáng thương, đi tìm tình thương yêu của ba nhưng chẳng bao giờ tìm thấy. Em thất vọng thu hồi lại ánh mắt. Tôi không định gọi cho luật sư Đường. Sống một đời ở kiếp trước, tôi biết luật sư Đường không quan tâm tới em, tất cả tình yêu thương và tin tưởng ông đã dành cho con trai cả. Có thể nói kiếp trước Đường Chính Đông chính là nỗi ô nhục của ông. Ngày xét xử Đường Chính Đông, luật sư Đường thậm chí còn không đến. Ông không những không đứng về phía Đường Chính Đông mà ngay cả việc mời một luật sư bào chữa cho con trai cũng không làm. Nhưng ngày hôm sau, vụ án Đường Chính Đông khép lại, luật sư Đường liền lên tivi bày tỏ nỗi khổ tâm khi có một đứa con nghịch tử, vừa là một kẻ đồng tính, vừa là một tội phạm giết người. Không lâu sau, tin tức trên tivi còn chưa có nguội lạnh, đã có một bài báo nói Đường Chính Đông không phải là con của luật sư Đường. Em ở tù, nhưng có người mang cả dụng cụ y tế vào để lấy xét nghiệm chứng minh huyết thống.

Những chuyện đó tôi đều biết. Nhưng tôi ngoảnh mặt coi như không trông thấy. Nhưng giờ khác rồi, tôi sẽ là người thân của Chính Đông, tôi sẽ phải bảo vệ em.

– Chính Đông, em ăn một chút cháo đi.

Chính Đông đã có thể tháo bình thở oxy ra, và ăn được một chút cháo theo lời dặn của bác sĩ. Em được tôi chăm sóc nhưng không hề nói chuyện một câu nào. Thậm chí ngay cả khi tôi hỏi, em cũng chỉ im lặng như một pho tượng. Chính Đông 18 tuổi, là bình thần như vậy hay là ngỗ ngược. Đôi lúc tôi dường như không hiểu em.

– Chính Đông.

Em quay lại nhìn tôi, ánh mắt mê man. Tôi biết em thấy lạ lùng. Hẳn bất cứ ai rơi vào hoàn cảnh như em không cảm thấy chuyện này thật nực cười, cũng sẽ cảm thấy khó tin. Một gã từng nói ghê tởm em, vậy mà lại ở đây chăm sóc cho em.

Tôi biết, Chính Đông thích tôi. Tôi giờ không còn cảm thấy ghê tởm tình cảm em dành cho tôi, nhưng tôi biết tình cảm ấy sẽ không có kết quả. Tôi không yêu em, nhưng giờ tôi chẳng thể bỏ rơi em.

– Chính Đông. Anh coi em như em trai. Đừng lo vì có anh ở đây rồi.

Tôi đỡ Chính Đông nằm xuống và đắp chăn cho em. Tôi chỉ hi vọng Chính Đông có thể sống thật tốt ở kiếp này, không bị luật sư Đường lợi dụng, không phải tự mình nhận tội giết người cho bất cứ ai, không vì tôi mà chết oan.

Và có lẽ tôi muốn bù đắp cho Chính Đông cũng vì lý do cá nhân của tôi. Ngày em chết trong tù vì mắc bệnh tim, em đã kí tên vào tờ giấy hiến tặng giác mạc cho vợ tôi. Mỗi khi nhìn thấy cô ấy, vợ mình tôi lại như trông thấy em đứng trước mặt tôi, làm tôi dần vật, làm tôi sống trong tội lỗi.

Chính Đông ở đây. Tôi nhất định khiến em sống thật tốt.

– Vấn đề của mày anh em tụi tao giải quyết hết rồi

Kiệt Hào gọi điện cho tôi. Nếu không phải tôi quên mất là việc mình đã trọng sinh, có lẽ tôi đã muốn giết cái thằng Kiệt Hào phản bạn kia. Kiệt Hào là thằng bạn thân nhất của tôi hồi đại học. Chúng tôi có bạn gái hay có phi vụ làm ăn gì đều nói cho nhau. Lúc còn trẻ, tôi quá ngây thơ, cứ tưởng ai đối tốt với mình sẽ là người tốt, và cho rằng lòng người sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Vậy mà Kiệt Hào đã thay đổi, bán đứng tôi và ôm tiền cao chạy xa bay. Chuyện cậu ta lừa tiền thôi thì không nói, nhưng cậu ta đã từng suýt nữa khiến tôi vào tù vì lấy tên tôi để làm người đại diện cho công ty của cậu ta. Tôi quá ngây thơ khi tin tưởng cậu ta thật sự khó khăn trong việc giấy tờ nên thần nhiên đồng ý. Rốt cuộc, khi công ty vỡ lở ra chuyện làm ăn phi pháp, chính tôi là người gánh vác trách nhiệm. – Có chuyện gì?

Tôi gằn giọng. Tôi biết mình xử xử lúc này trong mắt người khác sẽ thật kỳ quặc. Nhưng tôi không thể thoải mái, làm như không có gì với một kẻ phản bội cho dù lúc này cậu ta hoàn toàn chưa làm gì cả:

– Mày kì lạ quá đấy Ngạo Quân. Bộ ai chọc tổ kiến lửa hả?

Tôi biết cậu ta đang cười và tôi chỉ muốn đâm vào bản mặt của cậu ta.

– Chuyện gì nói nhanh.

– Tao biết ai chọc mày rồi. Mày vì thằng đó mà giận cá chém thớt vậy hả? Yên tâm, yên tâm. Vấn đề của mày, tao kêu người giải quyết cả rồi?

– Giải quyết chuyện gì?

– Thì thằng con trai luật sư Đường. Cái gì mà Đường Chính Đông gì đó. Cái thằng cả gan tới lớp học của mày nói mày là bạn trai nó.

Tôi tự nhiên cảm thấy bất an. Kiệt Hào là người như thế nào không phải tôi không biết. Cậu ta có thể bắt chấp thủ đoạn, cũng có thể là người hai mặt, lật lọng. Kiệt Hào vì cái gì mà có liên quan tới Đường Chính Đông. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

– Người anh em. Mày chẳng cập nhận tin tức gì cả. Lên mạng mà xem.

Tôi cụp máy của Kiệt Hào và facebook. Kiệt Hào đã chia sẻ cho tôi một đường link. Là một đoạn clip, rất nhiều người chia sẻ và bình luận.

Người trong clip không ai khác chính là Chính Đông. Chính Đông nằm dưới thân một người đàn ông trong tư thế bò, tay bị trói chặt bằng cà vạt, quần jean cũ bị kéo xuống đùi của em. Một người đàn ông che mắt mặt mũi đang ra sức ra vào. Trong clip là tiếng thở của họ, tiếng rên rỉ, và cả những tiếng van xin của Chính Đông. Em mặc bộ quần áo hôm trước em gặp tôi. Quần jean cũ, áo sơ mi màu trắng.

Tôi không muốn xem hết đoạn clip dài 15 phút đó. Ở dưới rất nhiều bình luận, họ dùng những từ như “nam kĩ”, “cave” “trao bao” “đồng tính” để nói về em. Tôi thấy họ cười cợt, khinh bỉ và thậm chí cả thương hại.

Kiệt Hào quả nhiên dám làm những chuyện như vậy. Nhưng tại sao kiếp trước với chuyện này tôi chẳng chút nào ảm tượng.

Tại sao tôi không biết những việc làm của Kiệt Hào.

“Hà Ngạo Quân, nếu tao giúp mày giải quyết rắc rối. Mày sẽ giúp tao vụ em Tử Yến chứ”

” Mày đừng nhắc tới thằng chó đó”

” Mày ghét nó vậy”

” Nó chết đi thì hơn”

Đầu tôi ong ong, đột nhiên rất nhiều câu nói chuyện lại tái hiện trong đầu tôi lúc đó.

Hình như Kiệt Hào đã từng đề cập tới chuyện này. Cậu ta nói cậu ta muốn giúp tôi giải quyết là giúp tôi hại Chính Đông.

” Anh, giúp em”

Chính Đông bộ dạng thật thê thảm xuất hiện trước cửa phòng của tôi.

” Tại sao cậu biết nhà tôi. Cậu điên tới mức theo dõi cuộc sống của tôi. Bệnh hoạn”

” Không. Là bạn anh nói, anh muốn gặp em. Ngạo Quân, cho em vào được không? Bọn chúng giết em mất”

” Vào! Tôi sợ bệnh cậu lây sang tôi lắm. Mà đừng gọi tên tôi. Tôi từng là gia sư của cậu. Nhưng giờ không còn nữa”

” Ngạo Quân. Em thích anh là sai sao?”

” Cậu rất bệnh hoạn. Đàn ông với đàn ông cậu có thể nói thể được hả. Đầu óc cậu thật sự có vấn đề sao?”

Tôi mở cửa và để Chính Đông vào trong. Chính Đông không thể ngồi xuống vì em bị đau, nhưng em không nói được, chỉ có thể đứng trong phòng của tôi.

Lúc đó, tôi phát hiện ra em có vấn đề. Là một đàn ông, lúc đó tôi có thể ngửi thấy mùi dịch thể trên người của em, thấy vết bầm trên người của em. Tôi biết em đồng tính, và tôi có thể đoán được đã có chuyện gì xảy ra.

” Không ngờ cậu bẩn thỉu tới vậy. Tránh xa tôi ra”

Từng câu nói như quay chậm lại trong trí óc tôi lúc này. Tôi nói với em, tôi từng khinh bỉ, nhạo báng em. Thời trẻ không biết gì là đúng hay sai. Ngay khi biết có một thằng con trai thích mình, tôi chỉ thấy rung mình. Tôi cho rằng đó là cảm giác ghê tởm. Và tôi nghĩ chỉ cần em ở trước mặt tôi sẽ khiến tôi không chịu nổi. Hồi ấy, ở trường tôi có nhiều người gay, tôi chỉ thấy họ éo lả, nam không ra nam, nữ không ra nữ. Tôi nổi da gà mỗi khi thấy có hai tên đàn ông hôn nhau.

Và tôi lúc ấy, nghiêm nhiên gán cho em những thứ xấu xa cho dù em không phải như vậy. Éo lả, đàn bà, và bệnh hoạn.

Kiếp trước tôi không nhớ những việc mình đã làm tổn thương em.

Tôi không nhớ những câu nói như nhát dao vô hình đó.

Tôi quên mất nét mặt của em ngày hôm đó. Sững sờ, thất vọng, tuyệt vọng và đau khổ.

Tôi lúc ấy chỉ muốn chạy trốn khỏi em.

Thậm chí khi Kiệt Hào của kiếp trước gọi điện tới thông báo. Tôi còn bảo rằng tôi không muốn quan tâm. Là tôi hại Chính Đông, nhưng tôi lại lấy tiền của bố Chính Đông đưa cho đi ra nước ngoài du học. Trở về, lại chính tôi đẩy em vào trong tù.

Chính Đông từ cậu bé 16 tuổi ngạo mạn, coi trời bằng vung, vô thiên vô pháp trưởng thành thành một đàn ông ở một nơi nào tôi không hề biết.

Tôi lúc này chỉ muốn tìm em, tôi muốn xin lỗi em. Cho dù em bắt tôi quỳ gối tôi cũng có thể làm.

Tới bệnh viện ngay lúc đấy, em đã không còn ở đó. Ga trải giường đã được gấp, quần áo bệnh nhân của em đặt ở đầu giường.

– Bác sĩ, Chính Đông ở đâu?

– Bệnh nhân phòng này. Cậu ta được người khác đưa đi rồi.

– Đi đâu? Chính Đông còn bị thương không phải sao?

Tôi nhớ em chỉ có thể ăn một chút cháo, em chẳng thể đi lại bình thường nếu như không có ai đỡ. Chính Đông như vậy có thể được đưa đi đâu?

Người nhà hay bạn bè?

– Một người đàn ông mặt chữ điền, mắt sắc, cao tầm này. Nói tên là Đường....

– Luật sư Đường.

– Có lẽ là vậy. Vừa tới bệnh viện đã lao vào đánh cậu ta, rồi lôi cậu ta đi. Có vẻ là luật sư, ông ta còn đòi kiện cả bệnh viện ra tòa. Chúng tôi cũng không có cách đành để bệnh nhân xuất viện.

Đường Quý Giác, chính ông ta đã đưa Chính Đông đi. Ông ta có thể đưa Chính Đông đi đâu? Lòng tôi hoảng loạn.

Tôi một lần nữa lại để mất em.

3. Chương 3: Lần Đầu Nhìn Thấy Một Con Người Khác Của Chính Đông

Đây là lần đầu tiên kể từ khi trọng sinh tới nay, tôi xuất hiện trước mặt Đường Quý Giác. Ông ta vẫn giống như trong tượng tưởng của tôi của kiếp trước. Ánh mắt sắc như một loài rắn độc nhìn qua lớp kính dày, vầng trán cao nhiều mưu mô, nét góc cạnh bảo thủ trên khuôn mặt không cách gì che giấu. Ngoại hình của Đường Quý Giác cũng nói lên con người của ông ta: Cố chấp và bảo thủ.

Kiếp trước, tôi từng xuất hiện rất một vài lần trước mặt Đường Quý Giác và lần nào người đàn ông này cũng khiến tôi cảm thấy rợn tóc gáy như thể ông ta có thể nhìn thấu qua tâm can của tôi.

Chúng tôi ngồi ở một quán cà phê nằm ở góc khuất, vắng người qua lại. Có lẽ Đường Quý giác là một nhân vật nổi tiếng trong giới luật sư nên chỉ có thể chọn những quán như vậy mới khiến cho ông ta ít người chú ý.

Nhân viên bán hàng đặt xuống một tờ thực đơn đồ uống và chờ chúng tôi gọi món. Cậu ta cố gắng không tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn vào người đàn ông mặc bộ đồ sang trọng ngồi đối diện với tôi. Đường Quý giác khoác tay, không muốn gọi gì. Còn tôi gọi một ly cà phê đen. Đời trước, vào lúc này tôi chưa biết uống cà phê. Nhưng công việc luật sư đòi hỏi áp lực cao, có những đêm phải thức xem hồ sơ tới tận sáng, tôi đam mê nghiện cà phê. Không có cà phê là cả người đều bứt rứt không yên.

Đường Quý giác chờ cho cậu thanh niên kia đi khỏi mới hắng giọng hỏi tôi:

– Mẹ cậu chắc đang ở bệnh viện đúng không? Còn bố cậu làm công nhân, lương tháng không đủ sống nhỉ.

Cuộc nói chuyện rất quen. Đường Quý giác kiếp này và kiếp trước đều không khác nhau, đều ăn nói thẳng thắn cho dù mất lòng kẻ khác như vậy. Đến đây, tôi đã biết ông ta gọi tôi tới là vì chuyện gì.

Ông ta sẽ hỏi về gia đình tôi. Thông tin chỉ để xác nhận vì ông ta đã tìm hiểu thật kĩ trước khi đến đây, mục đích là để tôi cảm thấy mình thật tội nghiệp, thật tự ti.

Sau đó, ông ta sẽ ném trên bàn một bọc tiền và kêu tôi rời khỏi Bắc Kinh, đi càng xa càng tốt.

Kiếp trước và kiếp này không khác nhau. Chỉ khác bởi mục đích.

Ông ta muốn tôi rời bỏ Chính Đông. Còn tôi lại muốn đi tìm cậu ấy.

– Ông đưa Chính Đông đi đâu?

Tôi ngắt lời ông ta. Không may quan tâm ông ta muốn chìm tôi xuống như thế nào. Sống lại một kiếp, tôi sẽ không để bản thân mình phải hối hận. Có lẽ tôi sẽ không hại người. Cuộc sống nhiều toan tính, nhiều âm mưu trước đây đã khiến tôi mệt mỏi rồi.

– Sao cậu muốn tìm thằng nhóc đó?

Vì sao? Vì tôi muốn bù đắp? Hay vì trả nợ em ấy?

Tôi nhận ra Đường Quý giác nhìn tôi đầy cảnh giác. Tôi biết, cho dù tôi không làm theo ý của ông ta, ông ta luôn có cách khiến tôi phải biến mất.

– Ông hẳn phải là có chuyện quan trọng muốn nói với tôi.

– Số tiền này, cậu hãy mang đi. Rời khỏi Bắc Kinh, đi càng xa càng tốt. Xem kìa! Tôi nói đâu có sai.

– Ít như vậy, ông muốn tôi rời khỏi Bắc Kinh sao?

Số tiền mà Đường Quý giác cho đối với tôi kiếp trước có thể giúp tôi đi ra nước ngoài du học. Nhưng giờ sống lại một kiếp, tôi muốn làm nhiều hơn thế và tôi sẽ chẳng làm được gì với hai bàn tay trắng.

Đường Quý giác biến sắc. Ông ta không ngờ một sinh viên nghèo như tôi lại tham vọng lớn thế. Nhưng trước khi ông ta tức giận, hay phán cho tôi một bản án tử, tôi đã đứng dậy cúi người xuống để nói nhỏ vào tai của ông ta.

– Cậu muốn bao nhiêu?

– Một vạn.

Một vạn của Đường Quý giác đã nhanh chóng được chuyển vào trong tài khoản ngân hàng. Tôi trích 1/3 số đó để chữa bệnh cho mẹ. Đời trước, vì không có đủ tiền mà mẹ tôi sức khỏe càng ngày càng kém, được 3 năm sau thì bà mất, đó cũng là lý do mà tôi hận em, cho rằng mọi thứ xui xẻo trong đời tôi là do em mà ra. Nhưng lần này tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa.

Tôi rời khỏi Bắc kinh, chỉ là để che mắt luật sư Đường. Tới New York, tôi thay sim điện thoại và gọi cho tên bạn học ngành cảnh sát tôi quen. Tôi muốn cậu ta tìm ra Đường Chính Đông.

– Đường Chính Đông tập luyện trong quân đội rồi.

– Quân đội? Mày chắc chứ?

– Chắc chắn. Tao sẽ gửi ảnh cho mày.

– OK.

Tôi không nghĩ thằng bạn của mình có thể tìm ra Chính Đông sớm đến như vậy. Khi nhìn thấy những bức ảnh của em, tôi đã biết đó chính là Chính Đông. Một Chính Đông trong bộ quân phục.

Tôi định làm gì? Có lẽ là đi thăm Chính Đông.

Tôi nghĩ rằng Đường Quý Giác đã từ bỏ việc theo dõi tôi. Có lẽ tôi trong mắt ông ta là một kẻ cơ hội và tham tiền không hơn. Tôi là một kẻ sống thực tế. Tôi sẽ đi một con đường dễ dàng và chọn một công việc mang lại cho tôi thật nhiều tiền. Cả hai kiếp tôi đều là người như vậy.

Đặt vé máy bay trở về Bắc Kinh, lại đi tàu tới nơi tập huấn, một đoạn đường dài khiến tôi rất mệt mỏi. Nhưng khi vừa tới nơi, Trung Đội Trưởng nói với tôi là gặp Chính Đông giờ không tiện.

- Cậu ấy đang làm gì?
- Đang bị phạt. Phải chạy 50 vòng sân.
- Tôi có thể chờ được.

Trung Đội Trưởng không thể thuyết phục tôi hôm nay cứ trở về nên đành để tôi đợi ở trong phòng.

Tôi chờ khoảng 3 tiếng đồng hồ, cảm thấy cả người nhức mủi, liền đứng lên đi dạo bên ngoài.

Trời bên ngoài mưa rất lớn, tôi không nghĩ là em còn tập luyện, nhưng vì sao không thấy Trung Đội Trưởng nói gì.

Trong dòng suy nghĩ miên man về Chính Đông, tôi nhìn thấy em.

Trong cơn mưa rơi tầm tã, Chính Đông trong bộ quân phục, tóc cắt ngắn, khuôn mặt hơi đỏ ửng chạy dưới trời mưa.

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Chính Đông trong bộ dạng như thế này.

Không còn dáng vẻ ngông cuồng trước kia.

Chính Đông ngày hôm đó đã khiến tôi, một Hà Ngạo Quân cái gì cũng đã kinh qua, phải ngáy người nhìn.

4. Chương 4: Nợ... Trả Ân

Gặp nhau ở trường tập huấn, Chính Đông không nói bất cứ thứ gì cũng từ chối gặp tôi. Sau lần ấy, tôi cũng đến một vài lần khác nhưng chỉ nhận được người khác thông báo là em bận.

- Cậu ta giờ lại có chuyện gì vậy?

Tôi hỏi người trực ban. Có lẽ vì tôi đến rất nhiều lần mà không có kết quả nên anh ta nhìn tôi với vẻ mặt ái ngại.

- Cho phép tôi nói thẳng. Cậu ta dường như không muốn gặp anh.
- Tôi biết. Em trai tôi giận tôi với bố. Dù sao giữa chúng tôi cũng có hiểu lầm.
- Em trai anh? Tôi không biết điều đó đâu. Nhìn hai người không giống nhau mấy

Tôi thở dài. Tôi cũng phải nỗ lực mình vì đóng kịch quá giỏi. Tôi tranh thủ cảm tình của cậu ta. Dù sao con người cũng luôn có luôn có điểm yếu, dễ bị người khác lợi dụng. Cả tôi và Chính Đông đều như vậy.

Thực ra tôi nói cũng không sai. Tôi thật sự muốn trở thành anh trai của Chính Đông để bù đắp cho cậu ấy.

Kiếp trước cậu ấy đã tặng đôi mắt của mình cho vợ tôi. Tôi nợ Chính Đông hết lần này tới lần khác.

- Cậu có thể giúp tôi gặp Chính Đông không? Thằng nhóc này rất cứng đầu. Tôi sợ là chúng tôi nếu không nói chuyện ngay lúc này, thằng nhóc sẽ hiểu lầm tôi cả đời mất.

Người trực ban tỏ vẻ khó xử. Nhưng đứng trước vẻ bất lực của tôi, cậu ta có vẻ mềm lòng.

- Tôi cũng có anh trai. Thôi được rồi. Tôi sẽ giúp anh. Hi vọng hai người tự mình giải quyết.
- Cậu có thể nói với Chính Đông bố cậu ấy gặp chứ không phải là anh trai cậu ấy

Tôi hiểu con người của Chính Đông và biết chắc chắn Chính Đông sẽ tin lời. Tôi không cảm thấy mất mặt khi lừa Chính Đông, dù sao tôi chỉ quan tâm tới kết quả chứ không phải là quá trình.

Tôi rất cuộc đã có thể gặp Chính Đông. Chính Đông gầy và đen đi, khác hẳn với những gì trong trí nhớ của tôi.

- Là thầy?

Trong mắt Chính Đông là những cảm xúc phức tạp. Tôi không biết nên gọi nó là gì? Em thất vọng vì bố không tới hay vẫn còn cảm thấy chút nào vui mừng khi gặp tôi. Dù sao tôi cũng là người em thích.

– Ủ, em ở đây có quen không?

– Cũng quen.

Chính Đông liếc mắt nhìn ra chỗ khác, em cào lên mái tóc đã cắt đúng 3 phân như quy định.

– Thầy tới gặp em có chuyện gì không?

Tôi thì có chuyện gì? Tôi chỉ muốn đối tốt với em nhưng tôi lại lo sợ mình “cổ thành vụng”, khiến em hiểu lầm ý tôi. Tôi biết mình không nên cho em hi vọng. Dù sao, tôi cũng là người bình thường, không thể đáp lại tình cảm của em.

– Chính Đông, tiền này em cầm lấy. Mua chút gì đó để ăn.

Số tiền này thực chất là tiền của bố em. Tôi biết với một Đường Quý giác coi trọng sĩ diện hơn mạng sống kia, thì ông ta thà bỏ mặc em tự sinh tự diệt chứ không chấp nhận một đứa con đồng tính luyến ái. – Tiền của bố tôi? Thầy khách khí rồi.

Em rút tay về. Thái độ của em khiến tôi ngạc nhiên. Sao không thể ngạc nhiên cơ chứ. Chính Đông trong trí nhớ của tôi là người thích tôi đến vậy, có thể cả gan tới đại học của tôi để nói với mọi người tôi là bạn trai em, có thể không sợ gia đình mà công khai tình cảm đối với tôi. Chính Đông trong kiếp trước chỉ dừng lại ở hình ảnh em một mình chạy ra khỏi nhà tôi, Chính Đông ở trước vành móng ngựa không nhìn về phía tôi lấy một lần. Lúc này, em lại có thể nói bằng giọng lạnh lùng như thế.

Tôi bị bất ngờ tới mức chỉ biết đứng sững người.

– Nếu thầy không còn việc gì thì tôi đi.

– Đợi đã, Chính Đông. Rốt cuộc là sao?

Tôi kéo lấy tay em.

– Thầy bỏ ra. Thầy không sợ lây bệnh hay sao?

” Bệnh của cậu có dễ lây không đấy” – giọng nói từ đâu đó vang lên trong đầu tôi.

– Chính Đông, cho anh xin lỗi.

– Không cần. Dù sao tôi tự mình làm, tự mình chịu. Thầy đứng cách xa một chút. Tôi không biết bệnh này có lây hay không đâu?

” Cậu đứng cách xa tôi một chút. Cậu là đàn ông, tại sao lại đi thích đàn ông? Đầu óc cậu có vấn đề à? Tôi nghĩ cậu nên đi khám tâm lý”

Lời nói lại vang lên, cho dù tôi muốn chúng im lặng nhưng hoàn toàn không thể.

– Chính Đông.

Em bỏ đi. Người trực ban nói với tôi phải đi.

Có lẽ những lời nói của tôi trước kia đã làm tổn thương Chính Đông. Có lẽ ngay từ khi tôi xúc phạm em, khinh bỉ em đã khiến em hận tôi.

Nhưng tại sao kiếp trước em lại cứu vợ của tôi.

Tôi còn đến nơi tập huấn của Chính Đông vài lần nữa, nhưng em đều không đồng ý ra gặp.

Có những lúc tôi dường như đã muốn bỏ cuộc. Có lẽ tôi nên sống tiếp với cuộc sống thứ hai của mình mà mặc kệ tất cả những ân nợ trong quá khứ. Nhưng chỉ cần nhắm mắt, tôi lại như có thể nhìn thấy Chính Đông của kiếp trước. Ánh mắt của em lại trở thành đôi mắt của vợ tôi, em đi theo tôi và luôn nhắc tôi tại sao lại hại em.

Tôi không thể ngủ ngon nổi một giấc.

Vì thế tôi đành quyết định sẽ bước tới gần em nếu em không chịu gặp tôi, không chịu nhận sự giúp đỡ của tôi.

Ngày Chính Đông nhìn thấy tôi tham gia quân ngũ, em rất sửng sốt. Không chỉ em, mà cả chính tôi cũng không tin mình lại ở đây. Đời trước, tôi ra nước ngoài du học tới bằng thạc sĩ mới trở về. Lúc đó tôi được các công ty luật săn đón, rất nhanh kiếm được việc làm và bắt đầu với những vụ kiện nhỏ. Tôi không quan tâm Chính Đông ở đâu, tôi hoàn toàn không quan tâm cái người tôi từng khinh bỉ, chê giễu.

– Tại sao anh lại ở đây?

Tôi đắc ý vì em không gọi tôi là thầy nữa. Xem ra, hi sinh của tôi cũng không tệ chút nào. – Sao vậy nhóc? Hết giận thầy rồi à?

– Tôi không có

Chúng tôi được ở cùng trung đội nhưng lại được phân ở những tiểu đội khác nhau. Tôi nghĩ như vậy đã là thật tốt rồi. Ngày đầu tiên, tập luyện mệt đến nỗi ăn uống không ngon, chân tay nặng trĩu không thể nhấc lên nổi, tôi chưa gặp được Chính Đông lần nào.

Ngày thứ hai, vẫn tiếp diễn như thế, chạy tới 30 chục vòng ngoài sân vào lúc 4 giờ sáng, lại tập vượt chướng ngại vật, tập võ, tập tháo lắp súng đã rút hết sức lực của tôi. Bình thường tôi ăn rất nhiều, có bao nhiêu cũng không đủ. Nhưng vào quân ngũ, tôi chỉ ăn được lưng nửa bát cơm.

Quả nhiên, một buổi sáng, tôi mệt tới mức lả người đi.

– Thầy yếu như vậy còn đi nhập ngũ sao?

Giọng nói của Chính Đông ở đầu giường. Trong ánh sáng của mặt trời len qua ô cửa sổ phòng y tế, rơi vào nửa khuôn mặt của em, vầng trán cao, lông mi dài, mũi sọc dừa, đôi môi dày, và đường nét mang 6 phần mềm mại và 4 phần đàn ông của em. Em lúc này giống như em của kiếp trước, nhưng nơi em đứng là vành móng ngựa, và kiếp trước em khắc trong tim tôi vừa là tự trách, vừa là thương xót.

Nghe Chính Đông chê tôi yếu, tôi chống tay ngồi dậy, dùng mu bàn tay cốc nhẹ lên mái tóc húi cua ngắn ngắn của em.

– Là ai yếu? Tôi khỏe mạnh như vậy, còn xem ai là người hay đau ốm kia kìa.

Lời vừa thốt lên, tôi mới nhận ra mình lỡ lời. Kiếp trước, kí ức của chúng tôi chỉ dừng lại ở lúc em 18 tuổi, để lại cho em những lời lẽ lăng mạ xỉ nhục, và mấy chục năm sau là chính tay tôi đẩy em vào ngục giam tối. Những gì sau này tôi chỉ có thể nghe từ vợ cũ của em. Cô ấy luôn hối hận. Cô ấy nói em rất hay ốm, nhưng mỗi lần ốm là lại không bao giờ nói với ai, toàn âm thầm chịu đựng một mình. Cô ấy nói, có lần em bị đau bao tử, nếu không phải cô ấy để quên đồ ở nhà mới trông thấy thì có lẽ em đã không qua được rồi.

Chính Đông không để ý tới câu lỡ lời của tôi. Em hơi tránh né khi tay tôi chạm vào người em.

– Tôi chỉ tới xem thầy chết chưa? Dù không biết mục đích của thầy ở đây là gì?

Tôi nhìn vào mắt của Chính Đông. Em dù không muốn tôi nhìn thấy nhưng tôi vẫn bắt được ánh mắt bất an và u buồn của em.

Quả nhiên, em đưa cho tôi một cái bánh bao nhân thịt và một cặp ***g cháo vẫn còn nóng:

– Thầy không muốn chết ở đây thì ăn nhiều vào.

Chúng tôi không giống nhau. Chính Đông là bị bố bắt vào còn tôi là tự nguyện bước vào. Cả đời Chính Đông đều như vậy, luôn mong chờ sự quan tâm của bố. Ngay cả khi em bị người ta áp giải qua cánh cửa, em vẫn đưa mắt nhìn về chỗ ngồi của người thân trống vắng.

Tôi nhớ ánh mắt em lúc đó rất u buồn và thất vọng.

Tôi đã ăn nhiều hơn, cũng quen với cường độ tập luyện hay việc bị gọi tập trung bất cứ lúc nào trong đêm. Khi đã quen với cuộc sống trong quân ngũ, tôi cũng kết bạn với nhiều chiến sĩ. Tôi và Chính Đông cũng có những khi gặp nhau.

Chính Đông trong quân ngũ khác hẳn với Chính Đông ngoài đời, hay vì tôi chưa hiểu hết con người của em.

Những buổi tập luyện, Chính Đông luôn hoàn thành nhiệm vụ được giao, cho dù có khó khăn tới đâu. Trong đội, em được xem là yếu nhất, thường xuyên bị bỏ xa. Nhưng nếu không chạy đủ số vòng quy định trong buổi sáng, em sẽ vẫn cứ chạy tiếp sao cho bằng đủ trong khi cả đội tới phòng tập trung để ăn sáng. Vì thế Chính Đông là người luôn bị nhịn bữa sáng cho tới trưa mặc dù em luôn bảo tôi ăn thật nhiều.

Ở quân ngũ, tôi nghe nhiều người bảo em là công tử nhà giàu, quen được chiều chuộng. Nhưng tôi biết không phải vậy. Cuộc sống của Chính Đông có thể được chu cấp đầy đủ về mặt vật chất, nhưng em thiếu tình thương của gia đình.

Một hôm tập lên xà, mỗi người trong chúng tôi phải dùng tay để băng qua một đoạn đường dài. Tay chúng tôi phải bám chặt vào vòng tròn và đu mình từ vòng này sang vòng khác. Cánh tay phải chống đỡ toàn bộ trọng lực của cơ thể.

Tôi qua được mặc dù có đôi chút chật vật.

Chính Đông hơi lưỡng lự, ánh mắt của bọn người trong đội không mấy hài lòng. Em thở thật sâu và dùng sức bật người lên, bám tay vào vòng tròn. Đu được giữa đoạn đường, em hơi nhìn xuống. Cơ thể của Chính Đông chơi vơi nghiêng ngả. Tôi thấy mặt của em tái đi. Khi mọi người đều nghỉ, em sẽ bỏ cuộc. Nhưng Chính Đông vẫn bám chặt vào vòng tròn, em xin được tiếp tục.

Đó là lần đầu tiên, đồng đội nhìn Chính Đông bằng con mắt khác. Còn tôi, tôi chỉ thấy khuôn mặt tái đi của em, ánh mắt đau đớn và giận dữ, và sau đó là lòng bàn tay bị cứa đỏ.

Em giống như trước đây, một Chính Đông không để ý tới vết thương của chính mình.

10 giờ tối, tôi lên chạy sang phòng của Chính Đông, đưa cho em một lọ thuốc mỡ chống sưng. Tôi chắc chắn em sẽ chẳng chịu băng bó gì cho vết thương của mình.

Chính Đông hơi ngạc nhiên khi thấy tôi xuất hiện, nhưng em định lời như không thấy. Tôi kéo em và gắt lên:

– Chính Đông, rốt cuộc em định giận tôi tới bao giờ. Những lời tôi nói ngày hôm đó tôi xin rút lại. Là tôi sai.

– Không vì chuyện đó.

– Vậy rốt cuộc là vì chuyện gì?

Trong lúc chúng tôi to tiếng, chỉ huy đi kiểm tra, tôi kéo Chính Đông vào một lùm cây gần đó và bịt miệng cậu lại. Cả hai chúng tôi đều nín thở.

Chỉ huy dừng lại ở đó rất lâu, chúng tôi đều tưởng bản thân đã bị phát hiện. Nói thật, tôi lúc đó đều không biết rằng khoảng cách giữa Chính Đông và mình rất gần, thậm chí chúng tôi còn có thể lắng nghe tiếng hơi thở của nhau. Nếu là con gái, tôi sẽ rất bối rối. Nhưng nếu là đàn ông với nhau, tôi sẽ chỉ thấy chuyện này có chút quái dị, có chút buồn cười. Lúc đó, trong tâm trí tôi đều nghĩ rằng Chính Đông là đàn ông mà không hề nhớ ra việc chúng tôi không giống nhau.

Chính Đông im lặng. Tôi mãi nghe ngóng nên không nhận ra tiếng tim đập hơi nhanh của em.

Lúc sau, chỉ huy đi khỏi. Chúng tôi đều thở phào. Tôi nhìn vết thương trên tay em, kéo bàn tay em lại, thật cẩn thận bôi thuốc và băng bó.

– Sao không cẩn thận một chút.

Tôi khẽ trách.

Lúc Chính Đông định nói gì đó thì chúng tôi có lệnh tập trung bất ngờ. Các căn phòng đều bật sáng đèn, tiếng mọi người nhanh nhẹn hô nhau mặc quần áo, kiểm tra quần trang. Tiếng bước chân chạy xuống cầu thang và ra sân tập trung. Tất nhiên, Chính Đông và tôi chẳng thể tới kịp. Chúng tôi bị chỉ huy khiển trách và phạt chạy chục vòng quanh sân.

Tối đó, chạy tới sáng mới được trở về phòng nằm ngủ. Ngày hôm đó, Chính Đông gọi tôi là anh, và bắt đầu mở lòng với tôi lần nữa.

Quan hệ của chúng tôi được cải thiện nhưng cũng dần dần bước vào ranh giới nguy hiểm mà ngay cả chính chúng tôi cũng đều không nhận ra.

5. Chương 5: Trở Về Nhà

Mùa thu, khi Chính Đông vừa tròn 19 tuổi còn tôi lên 22. Chúng tôi được chỉ huy cho về nghỉ phép hai ngày. Nói thật, một năm tôi không có trở về Bắc Kinh, tôi chẳng biết chuyện của gia đình mình ra sao, bệnh tình của mẹ đã đỡ chưa, còn bố có đau ốm gì không?

Nếu không phải vì chuyện của tôi làm mẹ tăng huyết áp, có lẽ bà ấy sẽ sống thật khỏe mạnh trong nhiều năm nữa. Tôi chỉ hận, không thể trọng sinh sớm hơn để ngăn việc bản thân làm gia đình xấu hổ, làm mẹ phải ốm nặng, còn bố thì thất vọng về tôi.

Tôi tâm trạng rất vui vì được nghỉ phép, buổi tối hôm trước còn gọi cho em gái thông báo rằng tôi sẽ về. Tôi yên tâm hơn khi biết bố mẹ tôi vẫn ổn, mẹ tôi đã xuất viện và về nhà để con gái cùng chồng chăm sóc.

Đang xếp đồ đạc, tôi đột nhiên lo cho Chính Đông. Tôi biết em sẽ về nhà, nhưng không chắc ở nơi đó có người mong em trở về.

Những ngày gần đây, tâm trạng Chính Đông không được tốt. Có thể nói là rất tệ. Chính Đông thường xuyên thần thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng có khi tức giận một cách vô cớ.

– Chính Đông, em về nhà anh không?

Tôi bá vai em. Em giật mình, gạt phăng tay của tôi ra, đột ngột đứng lên.

Tôi hơi sững sờ. Tôi cũng thường bá vai bạn bè như vậy, có đôi khi thân thiết còn ngang nhiên cởi trần trên trục kích cỡ của nhau.

Chỉ với Chính Đông, là chúng tôi cho dù mối quan hệ có cải thiện cũng giữ một khoảng cách nhất định. Chúng tôi chưa từng bá vai. Ngồi gần nhau cũng không bao giờ. Dừng chung đồ lại càng là cấm kỵ.

– Chính Đông.

Tôi gọi, nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt bàng hoàng của em, tôi mới nhớ ra. Nhớ ra cái sự thật mà luôn tồn tại giữa chúng tôi như rào cản vô hình.

Tôi hơi lùi lại, thậm chí rút tay về. Không biết Chính Đông có nhìn thấy phản ứng gay gắt của tôi hay không, nhưng em vội ném những bộ quần áo vào trong ba lô, và khoác lên vai:

– Em sẽ về nhà.

– Đi cùng đi.

– Em về cùng xe với đội trưởng. Anh ấy bảo còn một chỗ trống.

Suốt nửa năm qua trong quân đội, Chính Đông chưa từng từ chối tôi cái gì, cũng chưa từng xa cách như thế, cho dù chúng tôi không thể thoải mái với nhau, nhưng em rất nghe lời của tôi.

Tôi không biết mình là cơ tư vị gì.

– Được rồi, vậy em về cẩn thận. Về nhà thì báo cho anh.

Chính Đông định nói câu gì đó, nhưng em ngập ngừng mãi vẫn chỉ nói ra câu tạm biệt tôi.

Tôi trở về Bắc Kinh, mẹ tôi đã đỡ bệnh hơn và bà được cho về nhà để chăm sóc. Lúc tôi trở về, cả bố và mẹ đều bất ngờ, chúng tôi không nói bất cứ câu gì. Chỉ cho tới khi bố tôi hắng giọng, mẹ tôi thì òa khóc,

tôi mới vội an ủi mẹ. Mẹ tôi là thế, dù có giận đi chăng nữa thì tôi vẫn là con của bà. Ngày hôm đó, chúng tôi nói chuyện, tâm sự với nhau. Mẹ và bố ngập ngừng, nhưng tôi có thể nhận ra tâm sự của cả hai người:

– Chuyện ấy con định như thế nào. Dù mẹ không hiểu nhưng...

Nói đến đây, bà nghẹn họng. Tôi hiểu bà định ám chỉ cái gì, có lẽ thật sự trong thâm tâm của bà cũng không hi vọng đứa con trai duy nhất của gia đình là kẻ đồng tính luyến ái.

Tôi không phải, và sẽ không phải như vậy.

– Mẹ yên tâm. Con thật sự không phải.

– Ý con là.

– Con thích phụ nữ.

Tôi thật sự muốn nói cho mẹ mình biết chuyện mình hồi sinh, chuyện kiếp trước tôi có một người vợ, còn có 2 đứa con trai kháu khỉnh. Nhưng chắc chắn mẹ tôi sẽ rất sốc, và không thể tin được điều đó.

Tôi kể cho mẹ chuyện của Chính Đông, về gia đình của em.

Ngay khi biết tôi không phải là đồng tính luyến ái, tôi thấy mẹ và bố đều thở phào nhẹ nhõm. Đường như sau đó, hai người đều nghe chuyện về Chính Đông rất chăm chú, thỉnh thoảng còn buông lời cảm thương.

Con người là vậy. Hàm là những việc của mình thì khó tính, nhưng chuyện người khác lại thương cảm là vậy.

Nếu tôi có gì với Chính Đông, bố mẹ hẳn sẽ ác cảm với em.

Nhưng nếu tôi là gia sư của em, bố mẹ hẳn sẽ nhìn em như một đứa trẻ tội nghiệp.

– Bà nó, thằng bé tội nghiệp thật. Có khi gia đình của nó thiếu quan tâm, nên nó mới trở nên như vậy. Không biết, cái bệnh đó người ta có chữa được không?

Tôi đột nhiên cảm thấy khó xử. Tôi không biết mình phải giải thích ra sao.

– Ngạo Quân, mày lại đi đâu đó?

Bố tôi gắt giọng hỏi.

– Con có hẹn với mấy đứa bạn.

Tôi nói thế và đi ra ngoài. Thú thực, hẹn thì tôi không có, chỉ là tôi không muốn ở nhà để nghe mọi người nói chuyện Chính Đông.

Tôi hỗn loạn ư?

Có lẽ là thế. Thời gian ở bên cạnh Chính Đông trong quân ngũ, khiến tôi hiểu rõ hơn về con người của em. Hóa ra em không phải là thằng nhóc kiêu ngạo, lẩn hống hách như tôi vẫn tưởng. Ở một mặt nào đó, em là con người kiên cường, và mạnh mẽ lắm.

Nhưng tôi biết, sự kiên cường của em, mạnh mẽ của em là để bố thấy.

Giống như lúc trước, khi em đứng một mình, hai bờ vai rũ xuống, tay bị khóa bằng còng số 8, ánh mắt vẫn nhìn về phía hàng ghế trống, nơi đáng lẽ ra chỗ ngồi của luật sư Đường.

Trong lúc tôi suy nghĩ miên man, Hào Kiệt đột nhiên xuất hiện. Tôi quên mất đây là quán rượu mà tụ sinh viên chúng tôi thường hay tới để giải sầu. Như mọi khi, Hào Kiệt đi với cô bạn gái mới quen của cậu ta. Ấy trông như một gái cave sành điệu với mái tóc nhuộm xanh đỏ, và mặc chiếc áo hở ra bầu ngực như muốn cả thế giới phải nhìn thấy, váy mỏng cố ý lộ mông. Có lẽ trước kia tôi chỉ trêu đùa Hào Kiệt về việc cậu ta thay người như thay áo, còn giờ sống qua một kiếp, biết rõ con người của cậu ta, tôi lại thấy chướng tai gai mắt. – Mày làm gì ở chốn này? Nghe bọn thằng Lương nói mày đi nghỉ vụ. Thật chứ? Tao tưởng mày phải đang kiểm tiền chứ không phải đi nghỉ vụ đâu.

– Tao nhận kệ tạo. Mày đi với ả bạn gái của mày đi.

– Ắ không phải bạn gái của tôi. Tao chơi thôi. Mà mày giận dữ cái gì vậy. Nửa năm trước mày cư xử thật kì lạ.

Tôi chẳng buồn nói thêm, chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Một cuộc đời trước tôi ganh đua, kiếm tiền, đứng trên đau khổ của người khác, chà đạp lên người khác để đứng lên, bị mọi người chửi rủa đã cảm thấy quá mệt mỏi. Sống lại một kiếp, tôi sẽ đi vào con đường như trước hay sao?

Nhưng nếu không trở thành một luật sư, tôi có thể làm gì?

Sống chính nghĩa, ngay thẳng không hợp với tôi. Nhưng tôi càng không thể sống như kiếp trước.

Chẳng để ý tới Hào Kiệt kéo ghế ngồi cạnh tôi, lải nhải về đám bạn gái của cậu ta. Cậu ta một mình nói chuyện, còn tôi một mình uống rượu của tôi.

– Xem kia. Chẳng phải thằng chó kia hay sao? Chính gì ấy nhỉ?

– Chính Đông?

Tôi tỉnh rượu, đưa mắt nhìn về trong góc quán bar. Chính Đông vẫn còn mặc nguyên bộ quân phục, ngồi với một cậu con trai lạ hoắc. Tôi không biết sao, nhưng tôi có thể thấy cậu con trai kia nhìn Chính Đông bằng ánh mắt mờ ám.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Hào Kiệt đã đứng dậy bước tới gần chỗ của Chính Đông.

– Không ngờ, quán nhậu của bọn tao lại có thể là nơi chứa chấp tội đồng tính chúng mày.

Ánh mắt Chính Đông nhìn về phía Kiệt Hào. Tôi không thể hình dung ánh mắt đó như thế nào, nhưng có lẽ là căm phẫn, và khinh bỉ. Và rồi, ánh mắt của em lướt qua người tôi. Bất giác tôi có cảm giác rùng mình như bị người khác đọc thấu tâm can.

Em rõ ràng đã cười lạnh.

– Hào Kiệt, mày thôi đi. Chính Đông, sao em lại ở đây? Chẳng phải em nói em về nhà à.

– Quán nhậu của tụi chó chúng bay, sao tao lại không được phép đến.

Chính Đông gằn giọng. Cậu bạn bên cạnh im lặng không lên tiếng.

– Thằng ẻo lả. Bài học lần trước mày quên rồi hả. Cái đêm kia nhớ chứ? Hay huyết khẩu của mình nhớ cái ấy đến thế rồi sao? Có cần tao như lần trước gọi tụi kia đến. Kiếm mấy thằng đồng tính chỉ là chuyện nhỏ với tao. Thế nào? Có muốn sướng một đêm. Đồ rác thải.

Trong lúc đầu tôi còn đang ong ong không thể lý giải nổi chuyện gì đang xảy ra. Một tiếng ầm vang lên. Là Chính Đông giơ ghế lên đập vỡ nát xuống đất, ngay trước mặt Kiệt Hào.

Kiệt Hào còn chưa kịp thu lại nụ cười đùa của cậu ta, đã bị một cú đấm giáng xuống. Rồi liên tiếp cú đấm, cú đá từ Chính Đông. Chính Đông lúc này như một con sư tử con bị người ta chọc giận, không ai có thể ngăn được, cũng không ai dám cản lại.

Chính Đông một tay chế trụ yết hầu của Kiệt Hào, một tay ép đầu cậu ta xuống mặt bàn.

– Thế nào? Mày có muốn liếm thứ rác thải mày thải ra không? Mày là rác thải hơn chúng tao nhiều.

Kiệt Hào bị đánh thành đầu heo. Chính Đông nhìn tôi như không quen biết, kéo tay cậu con trai lạ hoắc ra ngoài.

– Chính Đông.

Tôi gọi, nhưng em hoàn toàn không nghe thấy. Cứ thế đi thẳng ra cửa, cũng không hề ngoái đầu nhìn lại.

Chẳng hiểu sao, tôi chỉ thấy lòng mình tự nhiên trống rỗng và khó chịu. Là cảm giác bị hiểu lầm, là cảm giác bị ghét bỏ hay sao.

– Mày nói là sự thật. Đêm hôm đó, chính mày đã hại cậu ấy.

Tôi giờ đã biết tại sao, em lại hận tôi như vậy.

Lúc em bị Kiệt Hào tính kế, bị thương, hỗn loạn, và cô độc. Em tìm tới nhà của tôi, chỉ đổi lại là sự ghẻ lạnh và xa lánh.

Tại sao lúc tôi chăm sóc em, em lại không nói gì.

Tại sao lúc tôi tìm em, em lại xa cách tới vậy.

Hay đúng hơn, từ lúc nào em đã phát hiện tôi quen Kiệt Hào.

Kiếp trước, là không phát hiện ra, nên em tặng cho vợ tôi đôi mắt và cũng chẳng một lời oán hận tôi.

Còn kiếp này. Kiếp này thì sao?

6. Chương 6: Làm Anh Trai Em

Tôi trở mặt với Kiệt Hào. Tôi không nghĩ mình sẽ nhanh như vậy lại biến cậu ta trở thành kẻ thù với mình. Dù sao Kiệt Hào cũng là kẻ có chống lưng đằng sau. Địa vị, thế lực của cậu ta vẫn khiến tôi phải e dè một phần. Nhưng nếu như không có chuyện hôm nay...

Kiệt Hào bị cảnh sát bắt. Tôi không những nói giúp cậu ta, mà còn vu cho cậu ta tội phá phách quán, lại thêm tội vô ý đánh người. Kiếp trước là một luật sư, có thể biến trắng thành đen, tôi không ngờ lại hữu dụng vào lúc này.

Kiệt Hào chỉ có thể lấy hết giận dữ mà chửi tôi. Còn tôi chỉ nói nhỏ với cậu ta, chuyện cậu ta làm với Chính Đông, tôi sẽ không tha thứ.

Kiệt Hào đâm tôi một đâm. Tôi để yên cho cậu ta, chủ yếu để mọi người thấy cậu ta là kẻ bạo lực như thế nào.

Tôi đã thành công khi Kiệt Hào rốt cuộc bị tổng giam.

Còn một sai lầm nữa mà Kiệt Hào mắc phải, đó chính là dám trêu chọc tới con của luật sư Đường. Trong giới cảnh sát chẳng ai là không biết tới danh tiếng của luật sư Đường. Tất cả bọn họ đều nể nang một vài phần. Khi nghe Kiệt Hào nhắc tên Chính Đông, những người trước cảm thấy không tin vào lời của tôi nói bắt đầu theo phe của tôi để uy hiếp cậu ta. Kiệt Hào càng bị vu vào tội nặng hơn.

Mọi chuyện đã xong, nhưng tôi không cách nào khiến mình cảm thấy thoải mái. Chính Đông đi với cậu con trai họ, và tôi biết giữa họ có điều mờ ám. Tôi không biết cậu trai kia là ai và họ đã đi đâu.

Không biết tại sao tôi lại tới nhà của Chính Đông. Tôi không gõ cửa, mà đứng nấp ở đằng sau cái cây ven đường để nhìn vào ô cửa sổ ngôi biệt thự khang trang, rộng rãi.

Nhắc thấy có bóng người đi ra ngoài ban công kính tầng 3, tôi ẩn mình đằng sau cây, nhìn lên qua. Đó là người đàn ông, đứng từ xa tôi vẫn có thể nhận ra đó là luật sư Đường. Ông ra ngoài, tay vịn lên lan can bằng kính, một tay đưa lên miệng điều thuốc, khói phả ra trắng xóa. Một người phụ nữ bước từ trong nhà ra, mặc bộ đồ ngủ mỏng tan, tà bay khê bay mỗi khi có cơn gió thoảng qua. Bỗng nhiên, cô ta ôm lấy luật sư Đường từ sau lưng. Họ hôn môi, ôm lấy nhau trong vũ điệu cuồng dại và cùng nhau vào trong căn phòng.

Tôi rời mắt khỏi ban công, nơi bóng hai người đã biến mất, đưa mắt nhìn ra xa. Tôi thấy bóng người mặc quân phục nhào nhĩ, đứng lặng người đi, ngẩng đầu, ánh mắt như thôi miên nhìn vào ban công tầng 3 kia.

– Chính Đông.

Chính Đông đứng đó, bóng tối, sự cô đơn bao trùm lấy em. Có lẽ em cũng không hề nhận ra sự xuất hiện của tôi.

Trong mắt em sự u ám lại hiện rõ, cô đơn hơn, bất an hơn.

Chúng tôi đứng đó, cho tới khi trời đổ mưa. Cho tới khi bình minh xuất hiện.

Chính Đông thu lại ánh mắt, giống như một rô bốt không có cảm xúc mà bước đi. Tôi không hỏi chuyện của em. Vì tôi biết mỗi người đều có tâm sự, bí mật của riêng mình. Tôi chỉ biết đi đằng sau của Chính Đông, để biết em vẫn ổn. Em đứng đợi xe của đội trưởng. Chúng tôi chỉ được nghỉ phép có một ngày, ngày hôm sau đã phải trở về quân khu. Đội trưởng Lý Khải Uy trông thấy chúng tôi, anh hỏi tôi có muốn đi xe của anh trở về quân khu hay không?

– Đội trưởng, tôi tưởng xe không còn chỗ chứ?

– Vẫn còn rộng lắm. Đủ cho cậu mang theo mấy con lợn đi cùng đấy. Nhưng tôi là nói đùa vậy. Cậu đừng tưởng thật mà về nhà vác lợn đi thật đấy nhé. Thế nào có đi không, đồng chí Ngạo Quân?

– Tôi đi.

Lý Khải Uy cũng nhận ra sự khác lạ của Chính Đông. Anh hỏi cậu nhưng cậu chỉ lắc đầu.

Suốt chặng đường đi, Chính Đông không hề nói với tôi một lời nào. Lý Khải Uy nhận ra quần áo trên người Chính Đông đều bị ướt, anh ta kêu xe dừng lại, rồi mới lấy ra từ túi trong cốp xe một chiếc áo thun. Thái độ săn sóc ấy khiến tôi cảm thấy kì lạ.

Có lẽ là từ khi biết được thiên hướng của Chính Đông, tôi đối với mỗi sự việc đều để ý và nhạy cảm quá mức. Tôi lắc đầu, cố xua tan một ý nghĩ quái dị vừa nảy sinh trong đầu mình.

Chính Đông cảm ơn Lý Khải Uy và thay bộ quần áo trên người.

Chúng tôi trở về doanh trại thì được lệnh tập huấn hành quân cấp tốc của chỉ huy. Một cách hữu duyên, tôi lại được xếp vào chung một đội với Chính Đông.

Đội của chúng ta đi lên phía Bắc, qua thung lũng và xuyên qua khu rừng trước khi đến được địa điểm tập kết. Dự kiến đoạn đường sẽ mất 5 tiếng để đi.

– Cả đội, nhanh chân lên, theo sát chỉ huy.

– Chính Đông, em không sao chứ?

Tôi cố tình đi lùi về phía sau sát với Chính Đông. Chính Đông dường như không ổn, em liên tục bị tụt lại phía sau. Tôi chú ý tới hơi thở ngắt quãng lại có lúc dồn dập của em. Sắc mặt của Chính Đông tái đi thấy rõ.

Điều tôi lo lắng, chính là việc bệnh tim của em xuất hiện sớm hơn dự tính của tôi. Không phải là 15 năm sau, mà chính là lúc này.

– Chính Đông. – Tôi hỏi.

– Em không sao. Chúng ta đi tiếp đi.

Chính Đông rảo bước nhanh hơn để theo kịp đội.

Trời đột nhiên đổ mưa lớn. Đường trong thung lũng càng trở nên trơn trượt. Chúng tôi phải bám chặt mũ giày xuống đất để không bị ngã. Thời tiết không thuận lợi, càng khiến cho con đường hành quân của chúng tôi gặp nhiều khó khăn, trở ngại. Tôi mặc dù đã đuối sức, nhưng tôi lo lắng hơn cho Chính Đông.

– Đội trưởng, Chính Đông có vẻ không ổn.

Tôi gọi. Lý Khải Uy quay ra đằng sau, lướt ánh mắt qua chúng tôi, nghiêm giọng:

– Không được từ bỏ hàng. Nhanh chân lên.

Quả là con người tàn nhẫn và sắt đá. Tôi không thể tưởng tượng nổi một Lý Khải Uy trước mặt chúng tôi ra lệnh lại là Lý Khải Uy nhiệt tình trên xe. – Có độc.

Hoa tiêu phía trước thông báo. Chúng tôi đều đeo mặt nạ chống độc. Mặt nạ khiến tôi có chút khó thở. Dù đã trong quân đội nửa năm, nhưng tôi vẫn không quen lắm với điều này.

Chính Đông cũng theo sát phía tôi. Bên phải chúng tôi là Lý Khải Uy, nghiêm túc bò trên mặt đất, tay nâng khẩu súng trên vai.

Chúng tôi được lệnh tấn công. Mọi người đều chạy đi nấp ở những nơi địa hình cao. Tiếng súng nổ lên. Phải đeo mặt nạ chống độc nên tôi chỉ có thể dựa theo cảm tính để bắn súng.

Khi tiếng súng vừa dứt, hoa tiêu nói đã an toàn. Tôi mới nhồm dậy, nhìn xung quanh tìm Chính Đông trong khi đồng đội tiến về khu của địch. Đây là lần tập huấn bắn súng, thú vị nhất mà tôi tham gia. Cảm giác khi hạ gục một kẻ địch, cảm giác khi tiếng súng vang lên bên tai không ngớt, rồi những đồng đội vì nhau chiến đấu để lại cho tôi sự ấn tượng mà kiếp trước tôi không thể có được. Có lẽ, nếu kiếp này có thể làm một chiến sĩ sống chết vì Tổ Quốc cũng không tệ chút nào.

Lúc ấy, người tôi nghĩ đến là Chính Đông. Tôi muốn chia sẻ cảm xúc này với em.

Chính Đông lúc đó đứng trước mặt tôi, em đột nhiên ôm lấy ngực mình, rồi trước vẻ mặt kinh hoàng của nhiều người, em ngã xuống đất.

Chính Đông gặp chuyện. Điều này tất cả mọi người đều không lường trước. Tôi vội đỡ lấy em, mọi người trong đội dường như rất lo lắng. Tôi lúc đó cảm thấy thật luống cuống vì không biết phải làm gì. Chúng tôi không có bác sĩ, đoạn đường về địa điểm tập kết còn rất xa, không ai biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Đột nhiên, Lý Khải Uy gọi mọi người tản ra, anh ta cúi đầu nghe nhịp tim của Chính Đông. Anh ta yên lặng vài phút, như có điều suy nghĩ. Rồi, Lý Khải Uy dựng Chính Đông dậy ở tư thế nửa nằm, nửa ngồi, đỡ đầu và vai của Chính Đông, nói lỏng quần áo ở cổ và ngực của em.

Lý Khải Uy ra lệnh gấp rút trở về rồi cõng Chính Đông trên lưng. Cả đội chúng tôi vừa chạy, vừa đi giữa trời mưa.

Lúc Lý Khải Uy mệt, tôi thay anh ta cõng Chính Đông. Chúng tôi luôn thay phiên nhau suốt cả quãng đường dài. Lúc trở về đã là buổi tối của hôm ấy, Chính Đông được chuyển vào trạm xá.

Lý Khải Uy từ lúc Chính Đông được đưa vào trạm xá đã không thấy dạng. Tôi thì lo lắng đến mức ngay cả chỉ huy kêu tôi trở về, tôi cũng không làm theo.

Có lẽ, khi hiểu về Chính Đông nhiều hơn, tôi lại thương em như em trai của mình. Và hơn nữa, với Chính Đông, tôi còn nợ rất nhiều.

Tôi ở phòng bệnh của Chính Đông suốt buổi tối hôm đó. Đến đêm, em tỉnh lại. Câu đầu tiên em hỏi là tại sao em lại ở đây.

– Em bị ngất.

– Không thể nào? Việc tập huấn sao rồi? Mọi người có bị ảnh hưởng không. Em xin lỗi.

– Yên tâm, không sao.

Tôi đột nhiên có chút đau lòng. Tôi vò mái tóc trước trán của em, không để ý hành động của mình có bao nhiêu mờ ám. Tôi chỉ biết, lúc này tôi thương em như em trai của mình.

Sáng hôm sau, chỉ huy thông báo Chính Đông không thể tham gia tập huấn vì em mắc bệnh tim.

Mọi người đều ngỡ ngàng, không ai ngờ được người vừa hôm qua còn sợ độ cao, bị thương khi tập luyện, nhưng vẫn kiên cường cố gắng tới cùng lại đột nhiên mắc bệnh nguy hiểm như vậy. Còn tôi chỉ cảm thấy căn bệnh này của em đến quá bất ngờ, quá đột ngột, khi mà tôi còn chưa kịp làm gì cho em.

Tôi là có chút đau lòng.

Chúng tôi không nói với Chính Đông về bệnh tình của em. Tôi chỉ lo lắng về việc luật sư Đường biết chuyện này. Quả nhiên, trước khi tôi kịp ngăn cản mọi chuyện thì ngày hôm đấy, luật sư Đường đã xuất hiện ở đây.

Ông đưa Chính Đông trở về. Chính Đông suốt cả buổi đều im lặng như pho tượng, không nhìn luật sư Đường lần nào, cứ mặc ông ta sắp xếp.

– Tôi có chuyện muốn nói với Chính Đông.

Sự có mặt của tôi bị bại lộ, tôi cũng chẳng buồn che giấu.

– Mày biến mất khỏi mắt tao. Số tiền mày cướp của tao còn chưa đủ. Hà Ngạo Quân, mày cứ chuẩn bị ra tòa đi.

Luật sư Đường quả nhiên nói được làm được. Chỉ ngay ngày hôm sau, tôi đã bị đuổi ra khỏi quân ngũ.

Một buổi tối, tôi lại bắt gặp Chính Đông ngồi uống rượu một mình ở quán rượu tôi thường lui tới. Vẫn chỗ ngồi cũ nằm trong góc phòng, bị che khuất. Chỉ khác trước đây, em có người ngồi uống cùng, đêm hôm đó, em chỉ có một mình.

Tôi ngồi xuống cạnh Chính Đông, cướp lấy chén rượu từ tay của em, một hơi uống cạn.

– Không khỏe, đừng uống rượu.

– Sao thầy biết tôi không khỏe?

Em lại gọi tôi là thầy, tôi tưởng rằng em lại trở nên xa cách, tôi lúc đó không biết phải phản ứng như thế nào. Chính Đông bật cười, rót một chén rượu đầy khác.

– Anh không thích bị gọi là thầy sao? Sợ già à?

Tôi dở khóc dở cười khi biết Chính Đông là cố tình trêu tôi. Nếu bây giờ tôi nói, tôi thực chất là một lão già, không biết em sẽ có phản ứng gì.

– Không thú vị – Chính Đông nói.

– Về nhà đi.

Chính Đông nhìn chén rượu trên tay, ánh mắt đều là cô đơn. Tôi có chút hối hận, tôi không biết mình nói gì. Bảo em về nhà trong khi tôi biết chuyện của em. Có lẽ, tôi chỉ thốt lên một câu mà ai cũng có thể nói khi nhìn thấy một người đang khổ sở.

– Chính Đông, xin lỗi. – Tôi đặt tay lên vai em, cảm nhận vai em đang run rẩy.

– Nhà thuộc về bố, và người không phải là mẹ kia rồi.

Em bật cười.

– Thầy thật không thú vị.

Lúc em định uống cạn chén rượu trên tay, tôi đưa tay ngăn cản:

– Chính Đông, tôi nhận tiền của bố em, chỉ để che mắt ông ấy là tôi muốn tìm em. Tôi sẽ trả lại em số tiền đấy. Chính Đông...nhà tôi muốn nói đến...là nhà tôi. Về nhà tôi đi, Chính Đông...

7. Chương 7: Là Cảm Thông Hay Thương Hại?

Chính Đông dọn về nhà tôi được 1 tháng.

Tôi không hề biết cuộc sống sau khi có một người nữa chuyển vào nhà lại biến hóa nhiều đến như vậy.

Căn nhà trọ rộng mấy mét vuông, đi ra là chạm mặt nhau. Có những khi thức dậy nếu không nhanh chân là sẽ bị người khác chiếm mất cái nhà vệ sinh.

Có lần, tôi vừa xuống giường, một mắt mở một mắt nhắm mở cửa phòng, đã thấy một “con gió” chạy qua trước mặt tôi, và vào nhà vệ sinh, đóng cửa thật nhanh cứ như sợ ai đó giành mất.

Chính Đông cười vang, trẻ con nói:

– Em chiếm trước rồi.

Tôi cũng bật giác bật cười. Tôi không hề biết em cũng có mặt trẻ con và nghịch ngợm đến vậy.

Chính Đông học cách dọn dẹp căn phòng trọ nhỏ hẹp mà chúng tôi cùng ở, học cách nấu cơm, làm bánh.

Lần đầu tiên phải nói là kinh thiên động địa, gà bay chó sủa và phải mất 3 tiếng đồng hồ để em loay hoay xong bữa cơm.

Món cá rán cháy khét lẹt, món canh có cái màu kì dị, và món trứng tráng không rõ hình hài khiến tôi dở khóc dở cười.

Tôi đó chúng tôi gọi phần ăn bên ngoài, nghe em hứa đi hứa lại là sau này sẽ khá hơn như vậy.

Thực tình, tôi cũng không rõ từ lúc nào mà tay nghề nấu ăn của em lại giỏi hơn. Các món không quá ngon nhưng đã có thể ăn được. Tôi cũng không biết từ lúc nào, mình quen với hình ảnh Chính Đông mặc tạp dề vào trong bếp chuẩn bị bữa tối, còn tôi sẽ vén tay áo lên để rửa bát.

Cuộc sống như thế này, làm tôi nhớ đến người vợ kiếp trước của mình. Mất cô ấy không tốt, nên cô ấy không thể vào bếp nấu những bữa ăn ngon, càng không thể vì tôi mà giặt giũ quần áo, dọn dẹp nhà cửa. Những việc đó đều là do người giúp việc làm, và tôi thì thỉnh thoảng nấu ăn cho cô ấy.

Tôi biết nấu ăn. Phải, kiếp trước đã học được. Nhưng kiếp trước đã từng thề, chỉ nấu ăn cho người mà tôi yêu nhất.

Tôi đứng tựa vào cánh cửa phòng, nhìn Chính Đông trong bếp tất bật xào rau, nêm gia vị, Đột nhiên, cảm thấy có chút nhớ cô ấy. Tôi cứ thế miên man, cứ như thể nhìn thấy hình bóng cô ấy trước mặt. Cô ấy được phẫu thuật mắt, vui mừng nói sau này sẽ nấu bữa ăn ngon. Rốt cuộc lại hậu đậu làm hỏng, khiến tôi không thể không nói “Sau này, anh sẽ vì em mà nấu ăn”.

Tôi không biết mình đã lâm vào trầm tư được bao lâu, chỉ biết khi tỉnh táo lại, Chính Đông đang nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ.

Tôi thu hồi lại ánh mắt của mình, cố gắng gợi chút chuyện:

– Chính Đông giờ có thể lấy vợ được rồi nha.

Lúc tôi nói câu ấy, tay Chính Đông đang xào rau bỗng khựng lại. Em cau mày nhìn tôi, môi mấp máy, định mở lời lại thôi.

– Anh xin lỗi.

Nhận ra bản thân có chút vô ý, tôi hắng giọng.

– Em cưới vợ, chẳng phải sẽ khiến một người bị khổ hay sao? Chính Đông nói, mỉm cười thản nhiên như thể nói về chuyện một người khác không liên quan đến em.

Tôi trầm tư, không biết nên nói cái gì cho phải.

– Cơm sắp xong rồi, anh dọn cơm đi.

Chính Đông nói.

– Chính Đông này, em có định học lại không?

Chính Đông ngẩng đầu, tóc mai lòa xòa trước trán nhưng vẫn không che được đôi mắt mờ mịt của em. Em không trả lời tôi mà lại hỏi ngược lại:

– Còn anh?

Tôi sẽ làm gì? Tôi cũng có những suy nghĩ về việc sẽ học lại. Nhưng lúc này, tôi lại nghĩ đến người vợ khiếm thị, nghĩ tới Chính Đông.

– Là bác sĩ cũng không tồi.

– Sao cơ?

Chính Đông nhú hàng lông mày. Tôi bật cười, rồi xoa đầu Chính Đông.

– Không có gì. Chính Đông của anh phải sống thật khỏe mạnh nhé.

Chính Đông hơi hoang mang nhìn tôi. Nhưng tôi chỉ lảng tránh ánh mắt của em.

Những ngày này bố mẹ ở nhà luôn nhắc về Chính Đông và còn nói thẳng nhóc thật tội nghiệp. Có lẽ nếu thực sự biết Chính Đông là ai, bố và mẹ tôi hẳn sẽ không như vậy.

Bố mẹ muốn tôi chuyển về nhà, nhưng tôi nói mình đã quen sống một mình ở phòng trọ rồi. Thay đổi sẽ không quen, tôi cũng nói mình định thi đại học Y ở Bắc Kinh.

– Tại sao không học luật tiếp? – Mẹ hỏi

– Đột nhiên con không thích nữa.

Tôi trả lời. Có lẽ khi sống lại, tôi đã chán ngấy với con đường trước kia. Tôi muốn tìm một cuộc sống khác, muốn là một con người khác, không còn là Hà Ngạc Quân của kiếp trước.

Nhưng tôi không thể nói với bố mẹ mình là mình đã trở thành một luật sư tệ ra sao, một người chỉ biết đến danh lợi, tiền bạc như thế nào. Tôi cũng chẳng thể nói với bố mẹ, chính tay mình đẩy bao người xuống địa ngục, trong đó có Chính Đông.

– Chuyện đó con quyết định là được.

Bố mẹ luôn hiểu tôi, và cho tôi tự mình quyết định nhiều việc. Nếu như kiếp trước, không có vì một chuyện cón con của Chính Đông gây ra, cảm thấy bị bề mặt mà chăm chăm vào việc trà thù, thì có lẽ gia đình tôi vẫn là một gia đình hạnh phúc.

Kiếp trước, tôi đổ lỗi cho tất cả mọi người. Chính Đông thích tôi, tôi ghê tởm em. Bố mẹ không hiểu tôi, tôi hận bố mẹ mình. Mẹ mất, tôi cho rằng tất cả những lỗi lầm đều tại em. Tại em khiến quan hệ tôi và gia đình căng thẳng. Tại em khiến tôi hận chính gia đình của mình. Lúc ấy, không hiểu chuyện. Đến khi hiểu được trong cuộc đời có một số chuyện không thể đổ lỗi cho bất cứ ai. Có lẽ, chính sự cứng đầu của tôi mới khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ.

Có một buổi tối, Chính Đông không về nhà. Tôi ngồi đợi tới gần 1 giờ sáng, mới nghe thấy tiếng chuông cửa. Lúc ra ngoài, Chính Đông xuất hiện trong bộ dạng say khướt chực ngã khiến tôi phải đỡ lấy em.

– Chính Đông. Em sao vậy?

Em ngã vào trong ***g ngực của tôi. Lúc ấy, tôi không nghĩ nhiều mà chỉ lo cho Chính Đông.

Tôi cố gắng đỡ em lên trên giường, muốn cởi bỏ một cúc áo của em cho thoải mái, đột nhiên, em nắm lấy bàn tay của tôi.

– Hôm nay, bố em đến tìm em.

Tôi im lặng. Thực tình, tôi biết rằng luật sư Đường Quý Giác đến không phải là chuyện gì tốt đẹp. Nhưng hôm nay, nghe giọng nói mệt mỏi và thất vọng của em, tôi mới biết em kỳ vọng vào người bố này như thế nào, mong mỏi được dành cho một chút tình cảm như thế nào.

– Bố nói đưa em tới một nơi. Anh biết đó là nơi gì không?

Chính Đông nhếch môi cười, nhưng tôi nghĩ em khóc còn dễ chịu hơn.

– Đừng nói nữa Chính Đông. Ngủ đi mọi chuyện sẽ qua.

– Đó là trại cải tạo. Là trại cải tạo. Bố còn đưa em tới gặp bác sĩ tâm lý. Bố bảo ông ấy sẽ chữa bệnh cho em. Rồi cuộc, em có bệnh sao?

Tôi lúc đó cảm thấy rất đau lòng. Tôi che lấy miệng của em, cố gắng không cho em nói tiếp. Chính Đông đột nhiên ôm tôi. Em ngồi trên giường, còn tôi đứng đối diện. Cái ôm của em cũng run rẩy tựa như một con thú nhỏ bị thương khiến tôi không cách nào đẩy em ra.

– Một lát thôi.

Chính Đông thở dài, nói.

Rốt cuộc một lát của chúng tôi chính là đến khi cả hai cùng nằm trên một chiếc giường nhỏ. Em nép trong ***g ngực của tôi, ôm thật chặt khiến tôi không thể cựa quậy một chút.

Cánh tay làm gối cho em rất tê và đau, nhưng tôi không thể rút ra. Bởi tôi sợ Chính Đông sẽ tỉnh, sẽ trở về thực tại, biết chính mình đang gọi tên tôi.

Em gọi tên tôi không ngừng.

Tôi cứ giả vờ như không nghe thấy, giả vờ bản thân không biết.

Tôi biết bản thân mình đang đứng trên một mặt băng mỏng, chỉ cần động đậy thôi, băng sẽ vỡ tan, cả tôi và em sẽ cùng chìm xuống biển sâu.

Tôi không muốn. Tôi chỉ cần như thực tại là tốt rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-chuong-xanh-xin-dung-tan>